

АТИНА – Панагјотис Г. Павлос, научни сарадник Универзитета у Ослу и Универзитета у Кембрицу, сматра да су ситни уступци Атине по питању тзв. Косова САД и Немачкој, главним спонзорима једнострано проглашене сецесије једног дела Србије, заправо крупни уступци Турској, као и да доводе у опасност везу Грчке са њеним вековним савезником Србијом.

„Када је 2001. године Ахмет Давутоглу у својој чувеној књизи „Стратегијска дубина“ читавом свету обелоданио спољнополитички програм данашње Турске, заправо нам је учинио огромну услугу. Не само нама који се Турском и њеним амбицијама на Балкану занимамо с академске и геополитичке тачке, већ и сваком мислећем Грку”, наводи Павлос у ауторском тексту за грчки дневни лист „Демократија.

Још као професор, додаје Павлос, „Давутоглу је веома јасно описао оно на шта смо одавно сумњали”.

Међутим, једна теза из оног поглавља оригиналног издања његове књиге које говори о Балкану посебно ми се урезала у сећање: „Једини начин да Турска успе у остваривању својих неоосманистичких амбиција на Балкану јесте да не дозволи стварање осовине

Београд - Атина", наводи грчки стручњак.

Једну од основних полуга турског утицаја на Балкану, како признаје Давутоглу а често понављају сви турски званичници, укључујући и самог Ердогана, чине „муслиманске заједнице”, од грчке Тракије све до Босне и Херцеговине, додаје он.

„Најпоузданију од свих Албанци, нарочито на Косову и Метохији где убедљиву већину њих, преко 95 одсто, чине сунити који су на ислам прешли за време вишевековне турократије. Несумњиво је да Косово и Метохија представљају колевку српске државности. Али „Косово је Турска, Турска је Косово”, речи су Реџепа Тајипа Ердогана изговорене још пре десет година у Призрену, а није тајна да је Турска прва земља која је 2008. године признала једнострано проглашену независност јужне српске покрајине”, додаје се у тексту.

Са друге стране, како подсећа Павлос, иза једнострано проглашене независности Косова, поред Турске, стале су свом снагом и САД.

„За Вашингтон, није никаква тајна, Турска на Балкану, како је недавно у интервју за „Катимерини” отворено рекао Габријел Ескобар, највиши у хијерархији Стејт департамента задужен за југоисточну Европу, „није трећа земља”. Штавише, Америка снажно подржава повратак Турске и турског утицаја на Балкану, посебно у Албанији, Босни и Херцеговини и на Косову и Метохији”, каже Павлос.

Најновији доказ за ову тврдњу је, како истиче, чињеница да Вашингтон гура идеју да од јесени ове године команду међународних мировних снага на тзв. Косову преузме Турска.

„Има ту и неке симболике: ове године се обележава стогодишњица Малоазијске катастрофе, а Косово је оно место на коме су Турци освајајући Балкан наишли на најтврђи отпор хришћана, Срба, који су им у Боју за Косово убили султана.

Шта треба да ради званична Атина? Одговор је веома прост - све супротно од онога за шта се залаже, подржава и чврсто подупире Анкара. Ситни уступци које у последњих

десетак година по питању Косова Грчка чини САД и Немачкој, главним спонзорима једнострано проглашене сецесије једног дела Србије, заправо су крупни уступци Турској”, каже Павлос и додаје да су то уступци који, између осталог, хране и подгревају освајачке апетите турских националиста.

У Анкари, како наводи грчки професор, трљају руке сваки пут када Атина направи неки корак ка Приштини. Било да се ради о отварању трговинске канцеларије Приштине у Атини (за време Ципрасове владе), њеном унапређењу у статус канцеларије за заштиту интереса (за време Мицотакисове владе) или о помпезној посети Никоса Дендијаса Приштини, преноси Танјуг.

„Који је интерес Грчке да чини ове уступке Анкари, Берлину и Вашингтону и на тај начин, ситним корацима се приближавајући косовским Албанцима, окреће леђа свом једином, правом и вековима поузданом савезнику на Балкану, Србији? Јер са једне стране, приче о економским интересима Грчке на Косову, бајке су за малу децу. Природне ресурсе на овој територији после противправне агресије НАТО на Србију 1999. већ су приграбили Американци и Немци, а једина локална индустрија која ради на Косову је заправо онај сектор који не регулише привредно, већ кривично право. Ако ме разумете шта хоћу да кажем.

Са друге стране, једини интерес косовских Албанаца је да од Грчке приграбе само једну ствар: признање њихове илегалне сецесије, остварене путем против међународног права почињене агресије НАТО, у којој Грчка, иако чланица НАТО, није учествовала”, додаје Павлос.

Аргументи које Американци и Немци све чешће на префињени начин пласирају у јавно мњење Грчке, да се однос Грчке према Косову неће одразити на кипарско питање, су, како упозорава, „димна завеса која не би смела да нам замагли поглед на стварност.

„Косово није никакав случај суи генерис, како су нас годинама убеђивали. Реч је о интернационализованом преседану, на које се неки већ позивају, и тек ће се позивати када им то буде одговарало.

Да закључим. Отварање приштинске канцеларије и све ове посете, из Атине у Приштину

и обрнуто, представљају само један опасно себичан флерт из којег не може настати ништа трајно, часно, добро и поуздано. Шта ће се десити, ако се, не дао Бог, овај емоционални флерт заврши грчком срамотом у виду признања једностране независности Косова? Тог тренутка косовски Албанци ће раскинути ову „везу за једну ноћ” и вратити се тамо где им је историја одавно одредила место - у харем султана из Анкаре. Ако се, међутим, којим случајем буде десило то зло, Грчка ће остати осрамоћена и без свог вековног савезника Србије.

Да ли је Грчка довољно зрела да након преспанског самоубиства не пређе поново црвену линију сопственог достојанства и сопственог опстанка? Ако то није учинио Елефтериос Венизелос, и то док је Грчкој висео Дамоклов мач над главом, зашто би се, да то учини данас, усудио његов земљак и потомак Кирјакос Мицотакис?", додаје грчки професор.

(Политика)